

‘VLEIGVISSERS ZIJN HULPVAARDIG’

VLEIGVISVERENIGING DADDY LONGLEGS viert in 2017 haar 25-jarig bestaan. In het jubileumjaar telt de club bijna vijftig leden. Die komen uit heel West-Brabant. “Vliegvisser delen hun kennis en ervaringen met anderen. Zo hoort het”, zegt Frie Vermeulen, een van de oprichters van de club.

door Peter de Leeuw

Een goeie vismaat is beter dan een verre vriend. Zo is het maar net. Toch zijn de meeste sportvissers solisten. Einzelgängers. Vliegvisser lijken geen uitzondering te vormen op die regel. Eenmaal aan de waterkant blijft zelfs die goeie vismaat bij voorkeur op enige afstand. Vis gevangen? Dan fluit je en weet je maat genoeg.

Waarom richt je dan toch een vliegvisclub op? “Vliegvisser zijn veel hulpvaardiger dan andere vissers. Karpervissers vermoorden je bij wijze van spreken als je op hun stek komt”, zegt Frie Vermeulen (Breda, 1948), die als kind in de polders bij Wagenberg van zijn grootvader leerde ‘vissen, jagen en stropen’. Met vliegvisser had dat nog niets te maken.

Vermeulen is een van de oprichters van vliegvisvereniging Daddy Longlegs. Die bestaat in 2017 precies 25 jaar. In het jubileumjaar telt de club iets minder dan vijftig leden. Ze komen onder meer uit Breda, Etten-Leur, Zevenbergschen

Hoek, Woudrichem en Achtmaal. De Mokkenboom, een voormalig scoutinggebouw aan de Cimburgalaan in Breda, is het clublokaal.

Om het vijfde lustrum te vieren trekt de club een weekeind naar Friesland om snoek en ruisvoorn achter de schubben te zitten met de 'vliegenlat'. Ter voorbereiding bindt 'polderjongen' Vermeulen snoekstreamers. Hij is nog steeds een van de drijvende krachten achter Daddy Longlegs.

'ZWIEPHENGELS'

Op een vakantie met zijn ouders in Schotland heeft hij voor het eerst kennisgemaakt met vliegvissen. "Daar zag ik mannen met van die 'zwiephengels' in het water staan. Dat fascineerde me. Dat

wilde ik ook", herinnert hij zich.

Groot-Brittannië is de bakermat van het vliegvissen, waar forel en zalm sinds eeuwen met kunstvliegen worden belaagd. Indertijd uitsluitend door heren van stand. Maar dat terzijde. Nederland kende in de jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw amper vliegvissers. Om een vlieghengel op de kop te tikken, kwam Vermeulen in een winkel in Rotterdam terecht. Zo begon hij op zijn zestiende met vliegvissen.

"Als ik in de Ardennen was, viel het me elke keer op hoe behulpzaam vliegvissers waren. Ze waren altijd bereid een praatje te maken. Achter die steen ligt een forel, zeiden ze dan. Of: probeer het eens bij dat groepje bomen. Ze vonden het nooit een probleem om je een blik te gunnen in hun vliegendoos. Ik liep ook altijd weer weg met een handjevol kunstvliegen. Die had ik dan gekregen. Vliegvissers zijn sociaal. Die delen hun kennis en ervaringen met anderen. Zo hoort het dus, dacht ik al snel", zegt Vermeulen.

Zo beantwoordt hij ook de vraag: waarom richt je een vliegvisclub op? Je deelt je kennis en ervaring met anderen. Zo hoort dat. Zonder andere visserijen tekort te doen, maar een vliegvisser heeft leertijd nodig. Je hebt het niet een, twee, drie onder de knie. Om met de vliegenlijn te leren werpen, moet er wel een vliegvisser naast de beginnening staan. "Want een schriftelijke cursus zwemmen. Hoe vind je dat?", vraagt Vermeulen uitdagend. Nee, dat is niks. Wat voor werpen met de vliegenlijn geldt, gaat

ook op voor vliegbinden. Natuurlijk, de bindpatronen voor al die droge-, natte vliegen, nimfen en streamers zijn in boeken en zeker op het internet te vinden. Maar je leert zoveel sneller een vlieg te binden als iemand het je eerst voordeet.

MUGGENBULTJE

Daddy Longlegs is Engels voor langpootmug. Volgens Vermeulen is het bindpatroon van de langpootmug fraai en zo wordt het een mooie kunstvlieg. De mannen van het eerste uur waren op zoek naar een opvallende naam en zo ging de vereniging Daddy Longlegs heten, vertelt hij. En het clubblad werd Het Muggenbultje gedoopt.

In 1992 begon Daddy Longlegs met 35 leden in De Mokkenboom: eens in de twee weken een 'bindavond', af en toe een lezing en visdagen met de club. Het papieren clubblad is alweer lang geleden vervangen door een website, maar in grote lijnen is er in 25 jaar tijd weinig veranderd in de club.

Hoewel, De Mokkenboom is lang niet al die jaren de thuishaven van de vereniging geweest. Nico Heukels (Rotterdam, 1950) is sinds vijf jaar voorzitter van de club. "We hadden in Hooge Zwaluwe een clublokaal om niet", zegt hij. "Maar daar hadden we op het laatst nog maar dertig leden. Uiteindelijk hebben we de knoop doorgehakt en zijn we in 2014 teruggekeerd naar De

Mokkenboom. We moesten terug naar de grote stad om aan meer leden te komen." Weer terug in Breda leverde een met de nodige publiciteit aangekondigde open dag vijftien 'nieuwe' leden op. "En het is ook een beetje gelukt de club te verjongen."

Volgens Heukels is een vliegvisser 'een individueel type'. "Dat staat haaks op het verenigingsgevoel. Toch is leren werpen met de vlieghengel een leerproces. Daar

heb je begeleiding bij nodig. En leren vliegbinden doe je het best in verenigingsverband."

Om vliegvissen en vliegbinden te leren, heeft Heukels zich samen met zijn zoon Teun 22 jaar geleden bij Daddy Longlegs aangesloten. "Teun is vooral een snoekvisser. Met de vlieghengel. Tweemaal per jaar gaan we samen in Duitsland op forel vissen. Dan vist hij uitsluitend met de droge vlieg. Want anders krijgt hij ruzie met zijn vader."

WEST-BRABANT

Nederland telt twee miljoen sportvissers. De vliegvissers onder hen vormen een heel kleine minderheid. De Vereniging van Nederlandse Vliegvissers (VNV) telt 4.450 individuele leden en 60 aangesloten verenigingen. Uiteraard zijn er vliegvissers die niet op de ledenlijst van de VNV of een andere vereniging staan. Maar, hoe dan ook, ze blijven in de minderheid.

"Als we uitgaan van De Mokkenboom, dan zouden we er nog tien leden bij kunnen hebben", zegt Heukels. "Krijg je meer dan zestig leden, dan zou je naar een 'bindavond' in de week kunnen gaan. Of je houdt een middag voor een deel van de club. Je gaat dan met de tijd 'spelen'. Maar eerlijk gezegd zie ik het zover niet komen. Onze club bedient de vliegvissers in West-Brabant. En dat is goed."

Heukels en Vermeulen prijzen de saamhorigheid, de onderlinge vriendschap binnen de vereniging. "Groter moet de vereniging niet worden", meent Vermeulen. "Als je boven de vijftig leden komt, verandert het karakter van de club. Nu kennen alle leden elkaar. Dan niet meer. De kneuterigheid, die moet je koesteren."

<http://www.daddylonglegs.nl/joomla/index.php>

